

Η ΣΠΑΡΤΗ

« Ἡ κόρη ἀπομακραίνεται κ' ἔχει χαρὰ καὶ λύπη
 » νὰ ἤμπορει νὰ μὴν ἄφινε ποτὲ τῆς τὸν πατέρα!
 » Καὶ ὁ γέροντας ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ πάλι παραδέρνει
 » καὶ φέρνει τὸ παράπονο μὲς ταῖς γκαρῖς τοῦ κόσμου·
 » Χρόνους δλόκληρους κ' ἐγὼ τὴν κόρη ἀντισταριάζω,
 » ἀντισταριάζω ὡς τὴν ἐρμιά τὰ τρυφερά μου γκόνια,
 » ὡς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου τὰ εὐλογῶ, ὡς τὴν σιγαλιὰ τῆς νύ-
 χτας.

Ἄκουν τὸ γέρο τὰ καλὰ παιδιὰ καὶ ἀναγαλλιᾶζουν.

« Ὁ γέρος τὰ παιδιὰ εὐλογᾷ, μὸν ἔξαφνα ὡς ταῖς θύραις
 τοῦ παλατιοῦ κάποιος κτυπᾷ. Ἄχ! ὁ πατέρας εἶναι!
 Τρέγουν ἀλλὰ δὲν ἤμποροῦν τὸ γέροντα νὰ κρύψουν.
 — Ἦλθες ἐδῶ, σιγαμερῆ, τ' ἀθῶνα νὰ πλανήσης;
 Στρατιώταις, πιάστε παράυτα τὸν ἄθλιο διακονᾶση,
 κλείστε τον ὡς ἐρμὴ φυλακῆ καὶ μαῦρη τὸν αὐθάδη! —
 Ἄκουσε ἡ μάinna καὶ γοργὰ τρέχει κ' αὐτὴ ὡς τὴν μέση,
 καὶ μὲ φωνὴν χαϊδευτικὴν τὸν ἄνδρα ἐπαρκαλεῖ.

Ἄκουν τὴ μάinna τὰ καλὰ παιδιὰ καὶ ἀναγαλλιᾶζουν.

Οἱ ἀρματοῦμένοι σέβονται τὸ γέροντ' ἀσπρομάλλη,
 παρακαλοῦν ὀλοθερμα καὶ τὰ παιδιὰ κ' ἡ μάinna·
 τὸ μῖσος ὁ ὑπερήφανος γιὰ μιὰ στιγμὴ χωνεύει,
 ἀλλὰ τὰ παρακάλια τους τὸ πάθος του ἐρεθίζουν.
 ὡς ποῦ ξεσπῶντας τοῦ ἡ ὀργῆ μὲς ἀπὸ τ' ἀγριο στήθος,
 — Ποταπὸ γένος, ἔκοιξε, γενεῖα διακοναρέων,
 ποῦ τὸ λαμπρὸ μου θάλωσες βασιλικὸ μου ἀστέρι,
 σὺ μούφερες τὸ γαλασμὸ, ποῦ μούπρεπε νὰ πάθω! —

Ἄκουν μὲ πόνο τὰ παιδιὰ τὰ θυμωμένα λόγια.

Ὀλόρθος στέκει ὁ γέροντας μ' ἀγριωμένο μάτι,
 οἱ ἀρματοῦμένοι ἀναμεροῦν κ' ἡ τρικυμιὰ μκνίζει.

— « Ἀπὸ καιρὸ βλαστήμησα τὴν εὐτυχίαν τοῦ γάμου,
 » καὶ τώρα βλέπω τοὺς καρπούς ποῦ τ' ἄνθη τῆς μου
 τάξαν!

« Τὸ εἶπε ὁ κόσμος πάντοτε, σωστὰ τὸ λέγει ἀκόμη,
 » πῶς ἡ εὐγένεια μαθηματὰ δὲν γίνεται, δὲν εἶναι·
 » ἢ διακονᾶρα μούδωσε σειράν διακοναρέων».

Ἄκουν μὲ πόνο τὰ παιδιὰ τὰ θυμωμένα λόγια.

« Καὶ ἀνίσως ὁ πατέρας σας, καὶ ὁ σύντροφός σου ἐσένα,
 » σᾶς διώχνει, κ' ἂν ἀδιάντροπα τέτοιους δεσμούς συν-
 τρίβει,

» ἐλᾶτε ὡς τὸν πατέρα σας, ὡς τὸν πάππο σας ἐλᾶτε.
 » Ὁ ψωμοζήτητης δύναται κ' ἂν εἶναι καὶ ἀσπρομάλλης,
 » κ' ἂν ὅλα του τὰ κτήματα ἐσῆκωσέ του ἡ μοῖρα,
 » δύνεται ἀκόμη δοξαστοῦς δρόμους νὰ σᾶς χαράξῃ.
 » Δικός μου ὁ πύργος εἶν' αὐτός! σὺ μοῦ τὸν ἔχεις κλέψῃ!
 » μ' ἔδιωξε ἀπὸ τὸ σπίτι μου τὸ μοχθηρὸ σου γένος,
 » ἀλλ' ἔχω ἐγὼ τοὺς τίτλους μου· θα μὲ πιστεύσῃ ὁ
 κόσμος».

Ἄκουν τὸ γέρο τὰ καλὰ παιδιὰ καὶ ἀναγαλλιᾶζουν.

« Ἐανῶλθε δίκαιος βασιλεὺς νὰ ξαναδώσῃ πάλι
 » εἰς τοὺς πιστοὺς του τ' ἀγαθὰ ὅπου τοὺς εἶχαν κλέψῃ.
 » Ἀπ' τοὺς χωμένους θησαυροὺς συντρίβω ταῖς σφρα-
 γίδαις».

« Ἔτσι, ξανῶπε ὁ γέροντας μ' ἀλλάγητ' γαλήνη,
 » σᾶς φέρνω μῆνυμα γλυκὸ τὸ νόμο τῆς ἀγάπης.
 » Σύνελθε, νιέ μου· σήμερα ἄστρο εὐτυχίης προβάλλει·
 » πριγκίπισσ' αὐτὴ σοῦδωσε τέκνα πριγκίπων αἵμα».—

Ἄκουν τὸ γέρο τὰ καλὰ παιδιὰ καὶ ἀναγαλλιᾶζουν.

Κέρινορα

ΚΑΡΟΛΟΣ ΜΑΝΕΣΙΣ